

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΚΟΡΝΤΑΙ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

«Κύριε,

Σας γράφω μιά από τις αναρτημένες φανταστικές σας. Ήσως περιφρονείτε το γράμμα της. Έν τούτοις σάς διοβιδιάζει την έκφραση του ελλειρνοφούς φαντασμού της. Σας είδα χθίς το βράδυ να παίζετε στο "Έργος και Θάνατος". Τι μεγάλες πού είσαστε, τί τρυφερός; τί τρυφερός και γλυκίος συγχρόνως!.. Είναι αδύνατον να μη νοιώθετε τα αισθήματα που έκφραζετε τόσο τέλεια! Κύριε, στο Παρίσι θα μείνω πολύ λίγον καιρός. Σε λίγο θα επιστρέψω στη "μερή πάλι στον μέτω. Μά θα ήθελα ένα που θα πάω να πάρω μαζί μου κάτι περισσότερο απ' την εξαίσιον ανάμνηση της χθισνής βραδιάς. Θα ήθελα να μου δώσετε την ευχαρίστηση μιάς συναντήσεως, πολύ σύντομης, πολύ άδωξας, που θα μου επέστρεψε όμως να πλησιάσω τόν ήρωά μου και να του έκφρασω όλο μου τό θαυμασμό... Δευνή Ρ...»

«Υ. Γ. Σας στέλνω τό γράμμα στο θέατρο. Θα σά, περιμένω αύριο, στις πέντε, στην έσωτερική αλή του Λούβρου. Θα φορώ ένα μώβ λουλουδι στη ζακέτα μου».

Άφου έφωζε τό γράμμα της αυτό σ' ένα ταχυδρομικό κουτί, ή κ. Χάρντον περίμενε με πιστωτική άνυπομονή την επαύριον.

Θά πήγαινε στο ραντεβού που τό ώριζε, τό είδοκό της; Δέν τοίμουσε να τό πιστέψη. Θα έλάβαινε τόσα και τόσα γράμματα σαν τό δικό της; Άν έπιγαινε όμως, τί θριαμβόλι!... Τι στανία άνάμνησι θ' απέκοίμζε μαζί της, στην επαύριον!..

Βέβαια είχε την άποψαι να περιορισθί σ' ένα μόνο ραντεβού, άν και αυτό τό ένα και ήταν τρέλα. Τό έλε δώσει, έτσι, άπυλόγηστα, σέ μία στιγμή μέθης και ένθουσιασμού, ξετρελλαμένη από τό καίξιμο του μεγάλου ήθοποιού Σανσί, έτσι αισθηρίατα, όπως θα τό περίσσει σ' ένα μουτζέκο λουλουδιον στη σπηή, την ώρα της παραστάσεως.

Ήταν τόσο ώμορφος ό Σανσί, τόσο κομψός και λυγρός μέ την περήφανη κατατομή και τά χτενισμένα προς τά επάνω μαλλιά του! Είχε μάλιστα την φιλαρέσκεια να μην κρύβη την ήλικία του, ν' άφινη να φαίνονται ή πρώτες άσπρες τρίχες που έδιναν στό μαλλιά του άνταίγεις άσπαιού...

Τί καλά που θα ήξερε, άλήθεια, να μιλή για έρωτα στις γυναίκες!... Κι άλλοιμονο!.. Ήταν πολλές καιρός τώρα που δέν είχε άκούσει λόγια έρωτικά ή κ. Χάρντον. Ό άντρας της ήταν τρυφερά άπηχολημένος μέ τις συμβολαιογραφικές της δουλειές. Γιατί ό κ. Χάρντον ήταν συμβολαιογράφος. Στενοχωριόταν λοιπόν έπικροβλιά ή κ. Χάρντον μέ τό ζώη που περιούσι. Βρισκόταν στην άνθησι της ώμορφιάς της και δίωσιτε έρωτικά λόγια.

Ναι, πριν γενσίον, ήθελε να νοιώσει την άνιτριχία της έρωτικής περιπέτειας, πριν ό χρόνος ρυτιδώσει τό όρασι της πρόσωπο, την χοντρήνη και την σαβαλίωση. Τουλάχιστον θα είχε μιά γλυκιά αισθηματική άνάμνησι στην καρδιά της.

Και άκριβώς, ό ρομαντικός αυτός πόθος να κόψη ένα λουλουδι απ' τόν κίπο του έρωτος πριν κατέβη στον τάφο, την έσπρωξε να δώση τό ραντεβού αυτό στον ώραιο ήθοποιό.

- Άπό τόν πατέρα μου.
- Πιάς σέ προσκάλεσε να θεραπειύσει τό μακαρίτη Μαντζουράνη;
- Ό Κωνσταντίνος Ψάλλης.
- Ξέρεις πολλόν καιρό τόν Ψάλλη;
- Άπό τόν καιρό που... Έχισα τόν άνεμόμυλο του Κάστρου!
- Και τί άρρώστεια είχε ό Μαντζουράνης;
- Πούτνα.
- Και τί γιατρού τό έδωσες;
- Συναμική και μάνα. Ήθελα να τού πάρω και αίμα, μά τού ειναι πάρει...
 - Πόσα πληρώθηκες;
 - Ένα φλωρί τών όκτώ γροσιών.
 - Και τώρα τό γιατρού κάνεις;
 - Άπό την ήμέρα που μέ κραζάτε και μου παραγγειλάτε να μην κάνω πια τό γιατρού, έπαφα. Τώρα φτιάχνω... μύλους.
 - Πρώτα είχες πολλούς άρρώστους που κύνταζες;
 - Μάλιστα. Έχω τό κατόστιχο όλων τών... μακαριτών και, άν άγαπάτε, να σάς τό φέρω.
 - Έτιχες γράσει ή «Έσσημοίς τών Άθηνών» από την όποία παίρνουμι τά παραπάνω — να εινε παρών στην άνάκρισι και ό γιατρούς της Πολιτείας, ό όποιός είδε ότι, για να τιμωρηθί ό κομπογιανίντης αυτός, έσπερε να δειθί σ' ένα ναύδαρο και να διαπομπευθί στους δρόμους της πόλεως. Τότε έκείνος τού άπάντησε ότι εινε καλύτερός του και, άν τοίμάη, άς βγίη στο μεντάνι μαζί του!..

Στις πέντε, άνυπόμονη και νευρική, έφτασε στην αλή του Λούβρου. Ήταν ένα γεμονιακό άπόγευμα και κανείς σχεδόν δέν ήπληξε εκεί την ώρα αυτή.

Η κ. Χάρντον μόλις πρόφτασε να τελειώση τό γύρο της αλής και είδε να διευθίνεται προς αυτήν ένας ήλικιωμένος κοντός κύριος, άσπρισμένος και στεγνός. Ήταν κομψότατος και περπατούσε μ' ένα βήμα ζωηρό, που έκοιβε την ήλικία του. Άσφαλώς δέν ήταν ό Σανσί. Ότσόσο τού έμοιαζε...

Θά εινε ό πατέρας του, σκέφτηκε ή κ. Χάρντον. Μά, όταν έλλησίασε, δέν της έμεινε πια καμιά άμυροβιλία... Ήταν ό ίδιος ό Σανσί!

Δέν μπορούσε να πιστέψη στό μάτι της. Του κάκου άνιζητούσε την άρρενωπή σιλουέτα και τό γοητευτικό πρόσωπο του ήθοποιού. Θέλησε τότε να φύγη, αλλά σκέφτηκε ότι ό Σανσί θα την είχε άναγνωρίσει απ' τό μωβ λουλουδι που φορούσε. Άλλοστε ό Σανσί ήταν πια κοντά της. Τη χαρέτησε μ' είνγενια και τής ελετε:

— Έσθε σεις, κυρία, που μού γράφατε χθές;...

Ή φωνή του ήταν ή ίδια έκείνη φωνή που την είχε γοητεύσει στό θέατρο, γοητευτική και γλυκιά. Άλλά έδγαινε από ένα πρόσωπο γερασμένο. Ή κυρία Χάρντον έτραβίωσε:

— Μάλιστα, κύριε, έγώ είμαι...

Άπό κοντά τά χαρακτηριστικά του ήθοποιού φανόντουσαν πλαδαρά, σκαμμένα από την ήλικία. Σ' αυτόν τόν γέρο λοιπόν είχε δώσει κάποιον;

Ό Σανσί διάβασε τή σκέψη της στό βλέμμα της και τής ελετε με κάποιον θλίψη:

— Ναι, κυρία, δώσατε ραντεβού σ' ένα γέρο. Και δέν είσαστε, άλλοιμονο, ή πρώτη!.. Συνήθως δέν άπατάς τό γράμματα σαν τό δικό σας. Θέλω ν' άπαλλάξω αυτές που μού γράφουν από μία άπογοιτευσι και τόν έαυτό μου από μία μελαγχολία...

— Τότε;

— Στο γράμμα σας όμως ήπληξε κάτι τό άφελές που μέ συνεκίνησε. Θέλησα να σάς μιαιτρέψω από την έπιθυμία τών έρωτικών περιπετειών, να σας δείξω τί κρύβεται συνήθως κάτω από ό,τι λάμπει και γοητεύει... Είσαυτε παντρεμένη, κυρία;

— Μάλιστα, κύριε.

— Έχετε παιδιά;

— Ναι, κύριε.

— Κατοικείτε στην επαύριον;

— Ναι, κύριε.

— Έ, λοιπόν, άκούστε τί συμβουλή μου: Πηγαίνετε στην επαύριον σας, στον άντρα σας, στό άνδρωπάον που τά είδαν όλα. Και έξω καλά πός όλα πληρώνονται σ' αυτό τόν κόσμο. Μιά περιπέτεια, που τή νοιώσουμε κρυφή σ' έφήμερη, έχει συνήθως άνυπολόγητες συνέπειες. Για σάς, κυρία, ίπάσχει ή ετιχία του σπιτιού σας. Γιατί κινηγάτε την ετιχία εκεί που δέν ίπάσχει;...

— Πρόφγματι.

— Σας μιλώ έτσι, γιατί έξισα πολύ, κυρία. Έχω την πείρα τών άνδρωπάων που τά είδαν όλα. Και έξω καλά πός όλα πληρώνονται σ' αυτό τόν κόσμο. Μιά περιπέτεια, που τή νοιώσουμε κρυφή σ' έφήμερη, έχει συνήθως άνυπολόγητες συνέπειες. Για σάς, κυρία, ίπάσχει ή ετιχία του σπιτιού σας. Γιατί κινηγάτε την ετιχία εκεί που δέν ίπάσχει;...

Ή κ. Χάρντον αισθανότανε τώρα ένα παράξενο αίσθημα ντροπής και λήθης.

— Κύριε, ελετε στον Σανσί, ήθελα κυρίως να σάς συγχωρώ για τίς ώμορφες στιγμές που γάρις σέ σάς άπόλαυσα στό θέατρο. Σας ευχαριστώ όμως συγχρόνως και για τίς συμβουλές που μού έδωκατε. Να ελετε βέβαιος ότι θα τίς ακολουθώσω.

Ό Σανσί τής άπάντησε χαμογελώντας:

— Αλλά θα εινε ή καλύτερη άμοιή μου, κυρία. Και τώρα θέλετε να σάς έξομολογηθώ ένα μικρό μυστικό; Θά σάς δώση πός ζωηρά την ματαιότητα ώριμενων έρωτικών περιπετειών. Τό βράδυ, όταν φτάνω στό θέατρο, βρισχω εκεί πολλά γράμματα σαν τό δικό σας. Ή γυναίκες μού ζήτανε ραντεβού, οι άντρες τή διεύθισαν τού ράπτον μου. Τά μαζεύω όλα σ' ένα γάλvano δοχείο και τούς βάζω φωτιά. Σε λίγο δέν άπομένει παρά ένας μικροσκοπικός σωρός από στάχτη. Στη στάχτη αυτή ρίχνω λίγες σταγόνες λάδι, την άνακατάνω και κάνω ένα σβολαράκι μαύρο ζυμάρι. Με την στάχτη λοιπόν αυτή τών επιστολών, δια τών όποιων έκδειάζουν την κομψότητά μου ή μού μιλούν για έρωτα, με τή στάχτη αυτή, κυρία, βάζω κάθε βράδυ τό άσπρα μου μαλλιά, πριν βγώ στη σπηή!.. Χαίρετε, κυρία... Χαίρετε για πάντα... Και μη λημονάτε τά λόγια ενός γέρου θεατρίνου, που είδε σ' έμασε πολλά στη ζωή του...

